

Bruksela, 5 grudnia 2018 r.
(OR. en)

15223/18

Międzyinstytucjonalny numer
referencyjny:
2018/0403 (NLE)

COASI 276	ECOFIN 1175
ASIE 70	COMPET 852
CFSP/PESC 1159	RECH 523
COHOM 165	ENER 424
CONOP 111	TRANS 623
COTER 173	TELECOM 453
JAI 1253	ENV 859
WTO 322	EDUC 457
FISC 532	EMPL 563

WNIOSEK

Od:	Sekretarz Generalny Komisji Europejskiej, podpisał dyrektor Jordi AYET PUIGARNAU
Data otrzymania:	4 grudnia 2018 r.
Do:	Jeppe TRANHOLM-MIKKELSEN, Sekretarz Generalny Rady Unii Europejskiej
Nr dok. Kom.:	COM(2018) 784 final
Dotyczy:	Wniosek dotyczący DECYZJI RADY w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Singapuru, z drugiej strony

Delegacje otrzymują w załączeniu dokument COM(2018) 784 final.

Załącznik: COM(2018) 784 final

KOMISJA
EUROPEJSKA

Bruksela, dnia 4.12.2018 r.
COM(2018) 784 final

2018/0403 (NLE)

Wniosek

DECYZJA RADY

**w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o partnerstwie i współpracy
między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką
Singapuru, z drugiej strony**

UZASADNIENIE

1. KONTEKST WNIOSKU

W dniu 25 listopada 2004 r. Rada upoważniła Komisję do podjęcia negocjacji w sprawie umów o partnerstwie i współpracy („umowa o partnerstwie i współpracy” albo „Umowa”) z sześcioma państwami ASEAN, w tym z Singapurem. Negocjacje z Singapurem rozpoczęły się w październiku 2005 r. i zostały sfinalizowane pod koniec maja 2013 r. Obydwie strony parafowały umowę o partnerstwie i współpracy w Singapurze 14 października 2013 r.

Negocjacje prowadzono w porozumieniu z Grupą Roboczą ds. Azji i Pacyfiku (COASI), działającą w charakterze komitetu doradczego. Parlament Europejski był regularnie informowany przez cały czas trwania negocjacji.

Po przyjęciu decyzji Rady w sprawie podpisania Umowy dnia 16 lipca 2018 r., Umowa ta została podpisana dnia 19 października 2018 r. w Brukseli.

Niniejszy wniosek dotyczy instrumentu prawnego w sprawie zawarcia Umowy.

2. ASPEKTY PRAWNE WNIOSKU

2.1. Cel i treść Umowy

Umowa o partnerstwie i współpracy z Singapurem jest piątą umową zawartą z państwem ASEAN, po umowach zawartych z Indonezją, Filipinami, Wietnamem i Malezją. Zastąpi ona obecne ramy prawne, tj. umowę o współpracy między Europejską Wspólnotą Gospodarczą a państwami członkowskimi Stowarzyszenia Narodów Azji Południowo-Wschodniej (ASEAN) z 1980 r.

Przedmiotowa Umowa stanowi ważny krok w kierunku większego politycznego i gospodarczego zaangażowania UE w Azji Południowo-Wschodniej. Umowa o partnerstwie i współpracy będzie również stanowić podstawę do skuteczniejszego uczestnictwa UE i jej państw członkowskich w dwustronnych przedsięwzięciach z Singapurem poprzez wzmocnienie dialogu politycznego i zacieśnianie współpracy w szerokim zakresie dziedzin.

Umowa o partnerstwie i współpracy zawiera standardowe klauzule polityczne UE dotyczące praw człowieka, Międzynarodowego Trybunału Karnego, broni masowego rażenia, broni strzeleckiej i lekkiej oraz zwalczania terroryzmu. Obejmuje ona również współpracę w dziedzinach takich jak handel i inwestycje, polityka przemysłowa, zdrowie, środowisko naturalne, zmiana klimatu, energia, podatki, edukacja i kultura, praca, zatrudnienie i sprawy społeczne, nauka i technologia oraz transport. Umowa dotyczy również współpracy w dziedzinie sprawiedliwości, wolności i bezpieczeństwa, między innymi współpracy prawnej, współpracy w zakresie przeciwdziałania praniu brudnych pieniędzy, finansowaniu terroryzmu, zorganizowanej przestępczości i korupcji.

Umowa o partnerstwie i współpracy zawiera list uzupełniający, który stanowi integralną część umowy. W liście uzupełniającym potwierdzono ustalenia Stron, że w momencie podpisania Umowy nie wiedziały one, na podstawie obiektywnie dostępnych informacji, o jakichkolwiek przepisach prawa krajowego każdej ze Stron, które mogłyby doprowadzić do powołania się na mechanizm niewykonania umowy, albo o stosowaniu takich przepisów.

Uzupełnieniem umowy o partnerstwie i współpracy są umowa o wolnym handlu i umowa o ochronie inwestycji, które są specjalnymi umowami nadającymi skuteczność postanowieniom umowy o partnerstwie i współpracy dotyczącym handlu i inwestycji, oraz które są integralną częścią ogólnych stosunków dwustronnych i, zgodnie z art. 9 ust. 2 umowy o partnerstwie i współpracy, stanowią wspólne ramy instytucjonalne.

W Umowie przewidziano możliwość zawieszenia jej stosowania lub stosowania jakiejkolwiek umowy szczegółowej, o której mowa w art. 9 ust. 2 i w art. 43 ust. 3 Umowy, w przypadku naruszenia jednego z istotnych elementów Umowy, tj. klauzuli dotyczącej praw człowieka i klauzuli o nierozprzestrzenianiu.

Umowa ustanawia Wspólny Komitet, którego zadaniem jest zapewnienie jej właściwego funkcjonowania i wykonania.

2.2. Materialna podstawa prawna

Zgodnie z orzecznictwem, w przypadku gdy analiza unijnego aktu wykaże, że wyznaczono w nim dwa cele lub że ma on dwa elementy składowe i jeżeli jeden z tych celów lub elementów można określić jako główny lub dominujący, podczas gdy drugi jest jedynie pomocniczy, wówczas ten akt należy wydać na jednej podstawie prawnej – na tej, której wymaga główny lub dominujący cel lub element. Z drugiej strony, w wyjątkowych przypadkach, jeżeli stwierdzono że akt ten zmierza jednocześnie do osiągnięcia kilku celów lub składa się z kilku elementów, z których to celów lub elementów żaden nie ma charakteru pomocniczego w stosunku do pozostałych, w taki sposób, że zastosowanie znajdują różne postanowienia Traktatu, akt taki należy wyjątkowo wydać na różnych, odpowiednich podstawach prawnych (w tym kontekście zob. wyroki: z dnia 10 stycznia 2006 r., Komisja przeciwko Parlamentowi i Radzie, C-178/03, EU:C:2006:4, pkt 42 i 43; z dnia 11 czerwca 2014 r. Komisja przeciwko Radzie, C-377/12, EU:C:2014:1903, pkt 34; z dnia 14 czerwca 2016 r. Parlament Europejski przeciwko Radzie, C-263/14, EU:C:2016:435, pkt. 44).

W tym konkretnym przypadku głównym celem lub elementem jest współpraca z państwem trzecim. Z tego powodu proponowana decyzja powinna opierać się na art. 212 TFUE.

2.3. Proceduralna podstawa prawna

W art. 218 ust. 6 TFUE przewidziano przyjęcie decyzji upoważniającej do zawarcia umowy. W art. 218 ust. 8 TFUE przewidziano, że Rada stanowi większością kwalifikowaną, z wyjątkiem okoliczności wymienionych w art. 218 ust. 8 akapit drugi TFUE, w których Rada stanowi jednomyślnie. W tym konkretnym przypadku trybem głosowania jest większość kwalifikowana.

2.4. Podsumowanie

Podstawą prawną proponowanej decyzji powinien być art. 212 TFUE w związku z art. 218 ust. 6 lit. a) TFUE. Dodatkowe postanowienia nie są wymagane jako podstawa prawna¹.

3. ELEMENTY FAKULTATYWNE: NIEZBĘDNY CHARAKTER DECYZJI, KTÓREJ DOTYCZY WNIOSEK

Zgodnie z art. 216 TFUE Unia może zawierać umowy z jednym lub z większą liczbą państw trzecich, jeżeli przewidują to Traktaty lub gdy zawarcie umowy jest niezbędne do osiągnięcia, w ramach polityk Unii, jednego z celów, o których mowa w Traktatach, gdy zawarcie umowy jest przewidziane w prawnie wiążącym akcie Unii albo gdy może mieć wpływ na wspólne zasady lub zmienić ich zakres.

W Traktatach przewidziano zawieranie umów takich jak umowa o partnerstwie i współpracy, konkretnie w art. 212 TFUE. Ponadto zawarcie umowy o partnerstwie i współpracy jest niezbędne, aby osiągnąć w ramach polityk unijnych cele określone w Traktatach w tym w obszarach: praw człowieka, nierozprzestrzeniania broni masowego rażenia, walki

¹ Sprawa C-377/12 Komisja przeciwko Radzie, ECLI: EU: C: 2014: 1903 i sprawa C-244/17, Komisja przeciwko Radzie, ECLI:EU:C:2018:662.

z terroryzmem, walki z przestępczością zorganizowaną, walki z praniem brudnych pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, handlu, migracji, ochrony środowiska, energii, zmian klimatu, transportu, zatrudnienia i spraw społecznych, zdrowia itp.

Wniosek

DECYZJA RADY

w sprawie podpisania, w imieniu Unii Europejskiej, Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Singapuru, z drugiej strony

RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 212 w związku z art. 218 ust. 6 lit. a),

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

uwzględniając zgodę Parlamentu Europejskiego,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Zgodnie z decyzją Rady 2018/1047², Umowa o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi z jednej strony a Republiką Singapuru z drugiej strony (zwana dalej „Umową”), została podpisana w dniu 19 października 2018 r. z zastrzeżeniem zawarcia w późniejszym terminie.
- (2) Celem Umowy jest zapewnienie podstawy dla skuteczniejszego uczestnictwa UE i jej państw członkowskich w dwustronnych przedsięwzięciach z Singapurem poprzez zacieśnienie współpracy i dialogu w ramach szerokiego zakresu kwestii dwustronnych, regionalnych i wielostronnych. Umowa stanowi krok w kierunku większego politycznego i ekonomicznego zaangażowania Unii w Azji Południowo-Wschodniej.
- (3) Umowa powinna zostać zatwierdzona w imieniu Unii,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Niniejszym zatwierdza się, w imieniu Unii, Umowę o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Singapuru, z drugiej strony oraz wspólne deklaracje i list uzupełniający stanowiące integralną część Umowy.

Tekst Umowy, wspólnych deklaracji oraz listu uzupełniającego są załączone do niniejszej decyzji.

Artykuł 2

Przewodniczący Rady wyznacza osobę lub osoby uprawnione do wystosowania w imieniu Unii powiadomienia, o którym mowa w art. 49 ust. 1 Umowy, w celu wyrażenia zgody Unii na to, aby Umowa stała się dla niej wiążąca.

² Decyzja Rady (UE) 2018/1047 z dnia 16 lipca 2018 r. w sprawie podpisania, w imieniu Unii, Umowy o partnerstwie i współpracy między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Singapuru, z drugiej strony (Dz.U. L 189 z 26.7.2018, s. 2).

Artykuł 3

Niniejsza decyzja wchodzi w życie z dniem jej przyjęcia³.

Sporządzono w Brukseli dnia [...] r.

*W imieniu Rady
Przewodniczący*

³ Data wejścia w życie Umowy zostanie opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* przez Sekretariat Generalny Rady.